

ESQUERRA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tany i número d'insercions.

ANY II - NÚMERO 48

OLOT, 18 DE MAIG DEL 1935

PREU 15 cèntims.

Un dissortat discurs d'En Cambó

per R. PLA I CORAL

Diumenge passat, a Girona, el líder de «Lliga Catalana» pronuncià, al nostre entendre, un dels discursos més dolents de la seva llarga i agitadíssima vida de polític. Discurs completament negatiu del principi al fi, dedicat tot ell només a dir mal de l'«Esquerra», dels seus homes i de llur actuació en el govern de la República i de l'Autonomia.

Deixant a part la poca elegància que representa — imperdonable en el senyor Cambó — el fet d'atacar uns homes privats aïni de defensar-se mentre ell disfruta d'entera llibertat per dir tot el que li sembla, el parlament del líder lliguer posa de manifest una mancança de memòria tan gran i tan poca traça en tergiversar els fets en benefici propi, que no podem resistir la temptació de comentar algun dels extrems del dissortat discurs del secretari general de «Lliga Catalana».

El senyor Cambó, o bé es pensa que no tenim memòria — ell sembla haver-la perduda — o bé que vàrem néixer tot just ahir. Diem això, perquè tanmateix es necessita una desaprensió prou gran per a dir el que segueix: «*Haviem arribat, abans de l'adveniment de la República, a un estat en què tots erem catalanistes i autonomistes. S'havia aconseguit, gràcies a l'actuació de la Lliga, que tots els dirigents de la política espanyola veiessin amb simpatia el nostre poble*». Com és, doncs, si aquesta simpatia de tots els dirigents de la política espanyola era certa, que ni el senyor Cambó ni cap dels seus, reeixissin en llurs treballs a favor de l'Autonomia? Una de dues: o bé el senyor Cambó s'enganyava a Girona i pretenia enganyar també als qui l'escoltaven, o bé fou un traïdor a la causa de Catalunya.

En aquesta situació compromesa en la qual es col·loca el senyor Cambó per culpa d'unes seves imprudents paraules, no-

saltres preferirem creure que s'equivocava a Girona. Perquè aquesta simpatia que ell preten fer existir per la causa de Catalunya entre els dirigents de la política espanyola en temps de la monarquia, mai fou una realitat i menys en l'ambient dintre el qual es movia el senyor Cambó. Ell sap prou bé, força més que nosaltres, les dificultats, els entrebancs, les lluites i les actituds enèrgiques que va haver de sostenir, ell i els del seu partit, per arrencar del Poder Central el projecte de Mancomunitat, amb tot i l'exquirit que era, purament administratiu.

Fa mal fet el senyor Cambó de retreure, per tal de provar la seva pretesa obra de incorporació de les esquerres espanyoles a la causa de Catalunya, l'Assemblea de Parlamentaris de l'any 1917 i la campanya de l'Autonomia de dos anys després. Fa mal fet de retreure-ho, perquè les esquerres espanyoles no perdonaran mai al partit del Sr. Cambó la deserció vergonyosa que feud'aquell esplèndid moviment, per dues carteres de ministre. No, Sr. Cambó; la incorporació veritat de les esquerres espanyoles a la causa de l'Autonomia és obra exclusiva de les forces esquerranes de Catalunya. Les esquerres espanyoles, ni per temperament ni per convicció, jamai haurien coadjuvat en el moviment autonomista de la nostra terra, si en ell hi haguessin vist una orientació conservadora i monarquitzant, com fatalment hauria estat així d'haver estat representada Catalunya, a l'adveniment de la República, pels homes de «Lliga Catalana». El sentiment esquerrista i avançadament republicà de Catalunya fou, per les esquerres espanyoles, la garantia principal de què el nostre poble i els homes que la representaven sabrien fer un bon ús de la llibertat que pretenien.

Però no havem pas d'escriure tant per a combatre les barroeres, poc meditates afirmacions del senyor Cambó. En té prou amb examinar els fets esdevinguts a Catalunya d'un temps en aquesta part, és a dir, d'ençà que manen a Espanya les dretes. Que s'és fet de la nostra Autonomia? On ha anat a parar l'Estatut? I això gràcies als seus afins de Madrid. Molts d'ells, senyor Cambó, provenen d'aquell ambient polític en que vos us movíeu i que diumenge passat a Girona ens volíeu fer creure que havíeu incorporat totalment a la causa del catalanisme. Si d'això en dieu simpatia, senyor Cambó, nosaltres preferim quedar-nos amb la del senyor Royo Vilanova, l'actual ministre de Marina. Al menys aquest bo i dient-nos que ens estima de debò, no amaga les seves intencions.

De tota manera, però, el senyor Cambó ens ajuda, ell mateix, a desmentir-lo. Al cap de poca estona de dir que abans de l'adveniment de la República hi havia una general simpatia per a les aspiracions de Catalunya en les esferes governamentals madrilenyes, parla de «les grans dificultats que el seu partit trobà per tal d'evitar que la Llei del 2 de gener no consistís simplement en un acord derogant l'Estatut». En què quedem, doncs? Són o no són, eren o no eren les dretes espanyoles — perquè de dretes es tractava també en el temps al qual es referia el senyor Cambó — refractàries a la nostra autonomia? Una mica de lògica, tanmateix.

Volem deixar passar per alt els atacs que el senyor Cambó, en el seu discurs de Girona, dirigeix als homes d'«Esquerra Republicana de Catalunya». En el seu dia tots seran convenientment refutats i d'una manera que no deixarà pas molt ben parada l'equanimitat del senyor Cam-